

A Pécsi Ítéltábla a dr. Palotás Csongor ügyvéd által képviselt **I.rendű felperes neve** I. rendű és **II.rendű felperes neve** II. rendű (mindketten ... alatti lakosok) felpereseknek - a dr. Bárdos Péter ügyvéd által képviselt **I.rendű alperes neve** (címe) I. rendű és a dr. Borsai Ügyvédi Iroda által képviselt **II.rendű alperes neve** (II.rendű alperes címe) II. rendű alperesek ellen szerződés érvénytelenségének megállapítása iránt a Baranya Megyei Bíróságon indított perében a 2011. május 26. napján kelt 15.P.20.402/2008/92. számú ítélet ellen a felperesek részéről 93. sorszám alatt benyújtott fellebbezés folytán meghozta a következő

í t é l e t e t:

A másodfokú bíróság az elsőfokú bíróság ítéletét a per főtárgyát érintő részében helybenhagyja.

A költségek viselésére vonatkozó részében részben megváltoztatja, mellőzi a felpereseknek 2.840.000 forint perköltségben történt együttes marasztalását, és a II. rendű felperest kötelezi, hogy 15 napon belül fizessen meg az I. rendű alperesnek 1.000.000 (egymillió) forint elsőfokú perköltséget.

Az ítélet ellen fellebbezésnek helye nincs.

I n d o k o l á s

A II. rendű alperesi gazdasági társaságot a II. rendű felperes - az I. rendű felperes gyermeke -, valamint a J.K. érdekeltiségébe tartozó M Kft. alapította 2005. április 25. napján. A 2005. április 22. napján B. J-né, B. J., B. Á. és B.R. eladókkal megkötött adásvételi szerződéssel a II. rendű alperes 150.000.000 forint vételárért megvásárolta a p 000/8., 000/9., 000/10. és 000/11. helyrajzi szám alatt felvett ingatlanokat, míg az ugyanezen a napon a B Kft-vel megkötött adásvételi szerződéssel 50.000.000 forint + ÁFA vételárért az ingatlanokon lévő felépítményeket.

A 2005. október 27. napján kelt nyilatkozatokkal a II. rendű felperes és a M Kft. a II. rendű alperesi társaságban meglévő üzletrészüket J.K-ra ruházták át. J.K. 2006. február 1. napján az üzletrészt felosztotta, majd annak 80%-át 2.400.000 forint

névértéken eladta E.T-nak. Ezzel egyidejűleg döntöttek az addig J.K-t önállóan megillető képviseleti mód együttes képviseleti módra történő változtatásáról.

A 2006. február 1. napján kelt kölcsönszerződéssel a M AG (címe), mint kölcsönadó 696.000 Euró (szerződéskötéskori MNB hivatalos vételi árfolyam szerint 174.000.000 forint) kölcsönt nyújtott a II. rendű alperesnek. A szerződés 2. pontjában a szerződő felek rögzítették, hogy a kölcsön összegét a II. rendű alperes a p 000/8., 000/9., 000/10. és 000/11. helyrajzi számú ingatlanok, valamint a B Kft. eszközállományának megvásárlására köteles fordítani. A kölcsönszerződést a II. rendű alperes képviseletében J.K. ügyvezető önállóan írta alá. A kölcsönszerződést 2006. szeptember 6. napján és 2007. május 31. napján módosították, részben a kölcsönösszeget terhelő költségek, részben a teljesítési határidő tekintetében. A kölcsönszerződés módosítását az első alkalommal a II. rendű alperes képviseletében J.K. ügyvezető önállóan, a második alkalommal J.K. és E.T. ügyvezetők együttesen írták alá.

J.K. a 2007. július 11. napján kelt szerződéssel a II. rendű alperesi társaság 20%-os üzletrészét F.G-ra ruházta át.

2008. február 8-án az alperesek között jelzálogjog szerződés jött létre, amellyel a 2006. február 1. napján megkötött kölcsönszerződés alapján az I. rendű alperes által folyósított 696.000 Euró kölcsön, valamint ennek kamata, költségek és illeték, mindösszesen 956.000 Euró erejéig egyetemleges keretbiztosítéki jelzálogjogot alapítottak az I. rendű alperes, mint zálogjogosult javára a II. rendű alperes, mint zálogkötelezett kizárólagos tulajdonában álló p 000/8., 000/9., 000/10. és 000/11. helyrajzi szám alatti ingatlanokra.

A P Bíróság a 2009. április 15. napján kelt 42.P.92.654/2008/25. szám alatti ítéletével megállapította, hogy a II. rendű felperes üzletrészének J.K-ra történő átruházására vonatkozó 2005. október 27. napján kelt szerződés nem jött létre, ennek következtében a II. rendű alperesi társaság üzletrésze 80%-ának J.K-ról E.T-ra történő átruházására vonatkozó 2006. február 1. napján kelt szerződés, valamint a II. rendű alperesi Kft. 20%-os üzletrészének J.K-ról F.G-ra történő átruházására vonatkozó 2007. július 11. napján kelt szerződés semmis. A F Bíróság, mint másodfokú bíróság a 2010. január 14. napján kelt 57.Pf.638.337/2009/5. számú részítéletével a P Bíróság ítéletét részítéletnek tekintette - mivel az eredeti állapot helyreállítása iránti kérelemről nem határozott -, és azt helybenhagyta. A Legfelsőbb Bíróság a 2010. október 21. napján kelt Gfv.IX.30.197/2010/4. számú részítéletével a F Bíróság, mint másodfokú bíróság részítéletét hatályában fenntartotta. A részítélet jogerőre emelkedését követően a F Bíróság, mint Cégbíróság törvényességi felügyeleti eljárásban felhívta a II. rendű alperest a törvényes működés helyreállítására.

Az I. rendű felperes az alperesek ellen tulajdonjog megállapítása és jogalap nélküli gazdagodás megtérítése iránt keresetet terjesztett elő a K Bíróságon, amelyet a 4.P.20.309/2008. számon folyamatban volt perben a bíróság a 2009. szeptember 18. napján kelt 61. sorszám alatti ítéletével elutasított. Az ítéletet a Gy Ítéltábla a

2010. március 31. napján kelt Pf.II.20.467/2009/5. számú ítéletével helybenhagyta. Az I. rendű felperesnek a jelzálogjog szerződésekkel érintett ingatlanokon tulajdonjoga nem áll fenn.

A felperesek keresetükben elsődlegesen annak megállapítását kérték, hogy 2006. február 1. napján az alperesek között kölcsönszerződés nem jött létre, mert a szerződésen lévő aláírás nem az I. rendű alperes képviselőjére jogosult személytől származik. Másodlagos kérelmük a kölcsönszerződés érvénytelenségének megállapítására irányult, mivel a II. rendű alperes cégjegyzésére J.K. önállóan nem volt jogosult. Kérték a 2008. február 8. napján megkötött jelzálogjog szerződés érvénytelenségének megállapítását is részben színleltég miatt, részben arra hivatkozással, hogy a létre nem jött üzletrész átruházás bejegyzése óta a II. rendű alperes törvénytelenül működik. Kérelmet terjesztettek elő annak megállapítása iránt is, hogy a jelzálogjog szerződés 696.000 Eurót meghaladó részében nem jött létre, mivel a kölcsönszerződés szerint a kölcsönadó sem ügyleti, sem késedelmi kamatot nem kívánt érvényesíteni, szemben a jelzálogjog szerződésben írtakkal. Hivatkoztak arra, hogy a jelzálogjog szerződés egy főkövetelés biztosítására jött létre, mely esetben keretbiztosítéki jelzálogjog szerződést nem lehet kötni, a jelzálogjog szerződést pedig a II. rendű alperes nevében olyan személy írta alá, aki megválasztására visszaható hatállyal nem minősül a II. rendű alperes ügyvezetőjének.

Az I. rendű alperes a kereset elutasítását kérte. Álláspontja szerint a perbeli kölcsönszerződés a szerződő felek valóságos akaratát tükrözi, az alakszerű kifogásokat pedig nem lehet figyelembe venni, mert a támadott szerződés alakszerűséghez nem kötött. A jelzálogjog szerződés kapcsán arra utalt, hogy a felperes által hivatkozott hibák még valóságuk esetén sem eredményezhetik annak érvénytelenségét, legfeljebb az ingatlan-nyilvántartásba történő bejegyzés akadályát képezhetik.

A II. rendű alperes képviselőjében eljáró ügygondnok a II. rendű alperessel szemben előterjesztett kereset hivatalból történő elutasítását kérte.

Az elsőfokú bíróság a felperesek keresetét a keresetőségi jog hiánya miatt elutasította. Határozatának indokolása szerint az I. rendű felperes keresetőségi jogát a p 000/9. helyrajzi számú ingatlanon fennálló tulajdonjogára alapította, a bíróság jogerős ítélete értelmében azonban az ingatlanon tulajdonjoggal nem rendelkezik. A II. rendű felperes pedig a II. rendű alperesi gazdasági társaság tagjaként külső, harmadik személynek nem tekinthető, ezáltal a saját társasága által megkötött szerződés érvénytelenségének megállapítása iránti perben keresetőségi jogát nem lehet elismerni.

Az elsőfokú ítélet megváltoztatása, és a kereset teljesítése érdekében a II. rendű felperes fellebbezett. Fellebbezésében előre bocsátotta, hogy az elsőfokú bíróság a keresetet érdemi vizsgálat nélkül, a keresetőségi jog hiánya miatt utasította el, ezért nem ítélet, hanem permegszüntető végzés meghozatalának lett volna helye.

Tévesnek tartotta az elsőfokú bíróságnak azt az álláspontját, amely szerint a II. rendű felperes üzletrész tulajdonosként nem rendelkezik olyan érdekkel, amelyre figyelemmel a II. rendű alperes által megkötött kölcsönszerződés és jelzálogszerződés semmisségének megállapítását kérhetné. Az elsőfokú bíróság által hivatkozott - a Legfelsőbb Bíróság által meg nem erősített - eseti döntések a kereskedelmi forgalom biztonságára hivatkozással csak akkor zárják ki az önálló jogi személyiséggel rendelkező gazdasági társaság tagjának perindítási jogát a gazdasági társaság által kötött szerződés semmisségének megállapítása iránt, ha a támadott szerződés a gazdasági társaság és a gazdasági társaságtól független, jóhiszemű harmadik személy között jött létre. A perbeli esetben azonban a kölcsönszerződés, valamint az ezt biztosító jelzálogszerződés egy olyan cégcsoporton belüli, harmadik személy érintettségét nélkülöző, illetőleg a kereskedelmi forgalmon kívül eső belső jogvita, amelynél az elsőfokú bíróság által hivatkozott döntések sem teszik kérdésessé a cég tagjának keresetelési jogát. Hivatkozott arra is, hogy a per megindításakor nem állt rendelkezésére olyan jogerős ítélet, amely a II. rendű alperesi társaságban elfoglalt tagi minőségét megállapította volna, így lényegében 2005. október 27. napja óta nem tudott élni az őt megillető tagi jogosítványokkal. Álláspontja szerint miután az alperesek egyike sem hivatkozott keresetelési jogának hiányára, annak állítólagos bizonyítatlanságára alapítottnak az elsőfokú bíróság nem volt jogosult a kereset elutasítására. Alperesi hivatkozás esetén is az elsőfokú bíróságnak fel kellett volna hívnia keresetelési jogának igazolására - mint ahogy ezt az I. rendű felperes esetében meg is tette -, majd a Pp.3.§-ának (3) bekezdése alapján tájékoztatást kellett volna adnia számára a bizonyítandó tényekről, a bizonyítási teherről, valamint a bizonyítás sikertelenségének következményeiről. Sérelmezte, hogy az elsőfokú bíróság a kölcsönszerződésen, illetve azok módosításain szereplő M AG (címe) jogalanyiségének hiányát nem vizsgálta. A rendelkezésre álló adatok álláspontja szerint arra engednek következtetni, hogy a cég ténylegesen nem létezik, mely esetben viszont a kölcsönszerződés, valamint az azt biztosító jelzálogszerződés is érvénytelen. Az elsőfokú bíróság azonban ennek tisztázása érdekében az I. rendű alperesi társaság közvetlen irányítást biztosító befolyással rendelkező tagját, E.T-t tanúként - indítványa ellenére - nem hallgatta ki. Kifogásolta, hogy az elsőfokú bíróság - annak ellenére, hogy erre hivatalból köteles lett volna - a 2010. november 9. napján kelt I. rendű alperesi beadvány durva és fenyegető hangnemét nem szankcionálta. Kérte, hogy a másodfokú bíróság az elsőfokú bíróság mulasztását pótolva a jogi képviselővel szemben szabjon ki pénzbírságot. Álláspontja szerint a II. rendű alperes képviselőjére kirendelt ügygondnok a Pp. lényeges rendelkezését súlyosan megszegte, amikor a felperes kereseti kérelmének elutasítását kérte. Annak ellenére, hogy a peres eljárásban formálisan ellenoldalon helyezkednek el, közte és a II. rendű alperes között egyértelmű érdekközösség áll fenn. Az ügygondnoknak a felek formális perbeli állásától függetlenül kellett volna eldöntenie, hogy a felperesi kereset elfogadása, illetőleg elutasítása tárgyában perdöntő jelentőségű saját nyilatkozatát milyen tartalommal teszi meg. Az ügygondnoki műhiba tárgyi súlyát fokozta, hogy amennyiben az ügygondnok a Pp.74.§-ának megfelelően látta volna el a II. rendű alperes képviselőjét, azaz nem a felperesi kereset elutasítását kéri, hanem azt, hogy az elsőfokú bíróság a felperesi

keresetnek adjon helyt, úgy a II. rendű felperes keresetösségi jogának hiányára hivatkozással a jogvita lezárásának elméletileg sem lehetett volna helye. A II. rendű felperes az I. rendű alperes javára megítélt 2.840.000 forint perköltséget az I. rendű alperes perbeli cselekményeit, így különösen az I. rendű alperesi beadványok minőségét, terjedelmét és az I. rendű alperes tárgyalási részvételeinek számát figyelembe véve eltúlzottnak találta, és kérte annak mérséklését. Álláspontja szerint a per elhúzódásáért elsődlegesen az I. rendű alperesi társaságban közvetlen irányítást biztosító befolyással rendelkező E.T. tehető felelőssé, aki az elsőfokú bíróság előtt elhallgatta, hogy magyar állampolgárként magyarországi idézhető lakcímmel rendelkezik. E.T. e rosszhiszemű eljárása vezetett ugyanis ahhoz, hogy az elsőfokú bíróság nemzetközi jogsegély keretében volt kénytelen megkeresni az U államát tanúkénti kihallgatása iránt. Minderre tekintettel kérte, hogy a másodfokú bíróság az eljárás kimenetelétől függetlenül kötelezze E.T-t a neki felróhatóan szükségessé vált külföldi jogsegéllyel kapcsolatban felmerült költségek, összesen 314.926 forint viselésére.

Az I. rendű felperes keresetétől már az elsőfokú eljárásban elállt, a II. rendű alperes azonban a keresettől elálláshoz nem járult hozzá. A fellebbezési eljárásban viszont a II. rendű alperes meghatalmazott képviselője úgy nyilatkozott, hogy a keresettől elálláshoz hozzájárul, költségigénye nincsen. Ennek megfelelően a másodfokú bíróság 14/I. sorszámú végzésével az I. rendű felperes keresete tárgyában a pert megszüntette, és ebben a részében az elsőfokú bíróság ítéletét hatályon kívül helyezte.

A II. rendű alperes a fellebbezési eljárásban a kereset teljesítését nem ellenezte.

A fellebbezés nem alapos.

Az elsőfokú bíróság által egyébként helyesen megállapított tényállást a másodfokú bíróság a fellebbezési eljárásban beszerzett cégiratok alapján azzal egészíti ki, hogy a II. rendű felperes 2011. december 13. napjától a II. rendű alperesi gazdasági társaság tagja.

A másodfokú bíróság a tényállás fenti kiegészítése ellenére is helyesnek találta az elsőfokú bíróság által levont jogi következtetéseket, és érdemi döntésével is egyetértett.

A Ptk.234.§-ának (1) bekezdése szerint a semmis szerződés érvénytelenségére - ha a törvény kivételt nem tesz - bárki határidő nélkül hivatkozhat. Ez a korlátlan hivatkozási lehetőség azonban nem jelent egyben feltétlen perindítási jogosultságot is. A bírói gyakorlat a keresetösségi jogot a semmisség vonatkozásában annak figyelembe vételével értelmezi, hogy a Pp.3.§-ának (1) bekezdése alapján keresetindítási joga az érdekeltnek vagy annak van, aki rendelkezik olyan jogosítvánnyal, hogy más jogának érvényesítése céljából keresetet indítson. Ebből következően a semmis szerződésekkel - és miután a joggyakorlat értelmében a nem létező szerződések esetében is az érvénytelenség szabályait kell alkalmazni -

a létre nem jött szerződésekkel kapcsolatos perindítási lehetőséget is vagy a jogi érdekeltség, vagy a perlési jogosultságot biztosító felhatalmazás alapozhatja meg.

A Legfelsőbb Bíróság több, köztük elvi határozatot hozott a gazdasági társaság tagjait a társaság által kötött szerződések kapcsán megillető perindítási joggal összefüggésben (BH1997.124., EBH2006.1529.). E határozatokban a Legfelsőbb Bíróság következetesen úgy foglalt állást, hogy a társaság tagját nem illeti meg a keresetindítás joga a társaság által kötött szerződések érvénytelenségének megállapítása iránt pusztán tagsági jogviszonyára tekintettel. Önmagában a tagsági viszony, a tag társaság érdekeibe beolvadó közvetett érdekeltsége nem teremt önálló igényt, így keresetelési jogot a társaság által kötött szerződések vitatása (érvénytelenségének megállapítása) tekintetében. A társaság által megkötött szerződések semmisségének, létre nem jöttének megállapításához a társaságnak, mint szerződő félnek fűződhet jogi érdeke. A szerződés érvénytelenségének megállapítása esetén is a társaság szabadul a sérelmesnek tartott szerződések teljesítése alól. A II. rendű alperes önálló jogi személy, ezért a perbeli szerződések semmisségének, illetve létre nem jöttének megállapítása iránti kereset megindítására is maga jogosult. A keresetelési jog meglétének megítélése szempontjából a felperesek fellebbezésében hivatkozott körülményeknek (állítólagos cégcsoporton belüli értékesítés, illetve jóhiszeműség hiánya) nem volt jelentősége. Ugyancsak nem bírt jelentőséggel, hogy a II. rendű felperes az utóbb jogerősen létre nem jötnék tekintett üzletrész átruházására vonatkozó nyilatkozatra figyelemmel tagsági jogait átmenetileg nem gyakorolhatta (Legfelsőbb Bíróság Gf.II.30.735/1999.) miután a korábban kifejtettek szerint a keresetindítás joga tagsági viszonyának fennállása esetén sem illette volna meg. A II. rendű felperes a cégjegyzék adatai szerint jelenleg a II. rendű alperesi társaság tagja, így tehát nincs akadálya annak, hogy a gazdasági társaságokról szóló a 2006. évi IV. törvény (Gt.) rendelkezései alapján a társaság működésének belső szervezeti rendje szerint próbálja meg elérni, hogy maga a társaság, mint szerződő fél indítson pert az általa kötött szerződések érvénytelenségének, létre nem jöttének megállapítása iránt.

Tévesen hivatkoztak a felperesek fellebbezésükben arra is, hogy a keresetelési jog hiánya miatt az elsőfokú bíróságnak permegszüntető végzést kellett volna hoznia. A perbeli legitimáció (kereshetőségi jog) a perképeség fogalmain kívül eső, alapvetően anyagi jogi kérdés, amely a fél és a per tárgya közötti anyagi jogi kapcsolatra, a félnek a vitában való anyagi jogi érdekeltségére vonatkozik. A perbeli legitimáció a jogvita érdemére tartozó kérdés, hiánya esetén a kereset ítélettel való elutasításának van helye. A perbeli legitimáció kivételesen lehet eljárásjogi kérdés, a Pp.130.§-a (1) bekezdésének g/ pontja szerinti esetben, vagyis akkor, ha a pert nem a jogszabályban erre feljogosított személy indítja, vagy ha a per csak jogszabályban meghatározott személy ellen indítható, és a felperes ezt a személyt felhívás ellenére nem vonta perbe. A Pp-nek ez a rendelkezése azonban kizárólag azokra az esetekre vonatkozik, amikor a jogszabály konkrétan és kifejezetten a perbeli pozíciók szempontjából nevezi meg, hogy ki jogosult az adott per megindítására, illetve, hogy mely személy ellen kell azt megindítani. A szerződés semmisségének (létre nem jöttének) megállapítása iránti per megindítására

jogosultak személyi körét a törvény nem határozza meg, ezért érdemben ítélettel kellett döntenie abban a kérdésben, hogy a megjelölt jogi érdek a keresetösségi jogot megalapozza-e. A jogi érdek hiánya miatt a per megszüntetésére nem kerülhetett sor (BH2004.421.).

Alapvetően a fellebbezésben felhozott eljárási kifogások is. A keresetösségi jog hiányát - eltérően például az elévüléstől [Ptk.204.§-ának (3) bekezdése] - a bíróságnak hivatalból, az ellenérdekű fél hivatkozásától függetlenül kell figyelembe vennie. A felperesek keresetlevelükben a szerződések létre nem jöttének, illetve érvénytelenségének megállapításához fűződő jogi érdekeltységüket részletesen előadták. Az I. rendű felperes ismételt felhívását az az szükségessé, hogy a ráépítés címén történt tulajdonszerzés megállapítása iránti per a kereset elutasításával jogerősen lezárult, és az I. rendű felperes éppen tulajdonjogára hivatkozással állította a jelen perben fennálló jogi érdekelttségét. A Pp.3.§-ának (3) bekezdése a bizonyításra vonatkozó tények, a bizonyítási teher, illetve a bizonyítás sikertelenségének következményei tekintetében ír elő a bíróság számára tájékoztatási kötelezettséget. A perbeli esetben azonban a bíróság úgy foglalt állást, hogy a bizonyítási eljárás lefolytatása nélkül, pusztán jogkérdés alapján döntés hozható, így a felperesek által hiányolt tájékoztatás szükségtelen volt.

A keresetösségi jog hiánya miatti kereset elutasításra tekintettel nem kifogásolható, hogy a felperesek által is nem létezőnek tekintett M AG (címe) cég jogalanyiségének megállapítása érdekében az elsőfokú bíróság az eljárás további jelentős elhúzódásához vezető bizonyítási indítványokat nem teljesítette, illetve a már elrendelt bizonyítás eredményének bevétele nélkül az ügyben érdemi döntést hozott.

A II. rendű felperes képviselője a másodfokú tárgyaláson a fellebbezésben tett indítványát pontosítva az I. rendű alperes jogi képviselőjével szemben - az elsőfokú bíróságon benyújtott beadványának hangneme miatt - pénzbírság kiszabását kérte. A Pp.134.§-ának (5) bekezdésében biztosított jogosítvánnyal azonban az elsőfokú bíróság élhetett volna, amennyiben úgy ítélte meg, hogy az I. rendű alperes jogi képviselőjének beadványa, annak hangneme a tárgyalás rendjét, méltóságát sérti. Erre az elsőfokú bíróság helyett a másodfokú bíróság már nem jogosult.

A II. rendű alperes ügygondnokának nyilatkozatai a felperesi fellebbezésben foglaltaktól eltérően érdemben nem befolyásolták a per eldöntését. Az I. rendű alperes ugyanis a perben mindvégig a kereset elutasítását kérte, így a II. rendű alperes ügygondnokának a II. rendű felperes által elvárt nyilatkozata esetén sem kerülhetett volna sor a kereset teljesítésére, és nyilatkozata a keresetnek a keresetösségi jog hiánya miatti elutasítását sem akadályozta volna.

Részben megalapozottnak találta ugyanakkor a másodfokú bíróság az I. rendű alperes részére megállapított, ügyvédi munkadíjat magában foglaló perköltség összegét sérelmező felperesi fellebbezést. Az I. rendű alperes képviselője a jelentős pertárgy értékű ügyben ugyan kilenc, többségében részletes indokolással

ellátott, mellékletekkel kiegészített beadványt csatolt, azonban mindössze két tárgyaláson jelent meg, 81. sorszámú iratában pedig bejelentette, hogy a perben a továbbiakban nem kíván részt venni. Mindezeket a körülményeket mérlegelve a másodfokú bíróság - figyelemmel a bírósági eljárásban megállapítható ügyvédi költségekről szóló 32/2003 (VIII.22.) IM rendelet 2.§-ának (2) bekezdésére - az I. rendű alperes jogi képviselőjének munkadíját 2.000.000 forintban állapította meg. Miután az I. rendű felperes keresete tárgyában a másodfokú bíróság a pert megszüntette, és az I. rendű felperest az I. rendű alperes javára már 1.000.000 forint elsőfokú költség megfizetésére kötelezte, a II. rendű felperes által fizetendő elsőfokú perköltség összegét 1.000.000. forintra leszállította. A perköltség összegének megállapításánál értékelte azt is, hogy a felperesek keresete lényegében ugyanazon ténybeli és jogi alapokon nyugodott, tehát a keresetekkel szembeni védekezés többletmunkát az I. rendű felperes képviselőjének nem okozott.

Nem látott ugyanakkor lehetőséget a másodfokú bíróság E.T.költségekben való marasztalására. A bizonyítást foganatosító bíróság a Pp.185.§-ának (1) bekezdésében meghatározott esetekben kötelezheti a tanút, illetőleg a szakértőt a költségek megfizetésére. A felperes fellebbezésében hivatkozott ok az itt részletezett eseteken kívül esik, és a tanú költségekben való marasztalására a másodfokú bíróság az elsőfokú bíróság helyett egyébként sem jogosult. Megjegyzi még a másodfokú bíróság, hogy a felperesek által csatolt irat szerint E.T. ugyan M-on bejelentett lakóhellyel rendelkezik, a peradatok szerint azonban állandó lakóhelye az van, és az év jelentős részében ott tartózkodik.

A kifejtettekre figyelemmel a másodfokú bíróság az elsőfokú bíróság ítéletét a per főtárgyát érintő részében a Pp.253.§-ának (2) bekezdése alapján helybenhagyta, míg a költségek viselésére vonatkozó részében részben megváltoztatta, mellőzte a részbeni permegszüntetésre figyelemmel a felperesek perköltségben történt együttes marasztalását, és a II. rendű felperest kötelezte az I. rendű alperes javára 1.000.000 forint elsőfokú perköltség megfizetésére.

A II. rendű felperes fellebbezése sikertelen volt, a II. rendű alperes azonban másodfokú költséget nem igényelt, az I. rendű alperesnek pedig a Pp.75.§-ának (1)-(3) bekezdése szerint megtérítendő költsége nem merült fel. A II. rendű felperes részére az elsőfokú bíróság a fellebbezés benyújtásával egyidejűleg előterjesztett kérelmére teljes személyes költségmentességet engedélyezett, ezért a fellebbezési eljárási illetéket a költségmentesség alkalmazásáról szóló 6/1986. (VI.26.) IM rendelet 13.§ (1) bekezdése és 14.§-a alapján az állam viseli.

P é c s , 2012. március 8.

Dr. Szentpéteriné dr. Bán Erzsébet s.k. a tanács elnöke, Dr. Kutasi Tünde s.k.
előadó bíró, Dr. Hrubai Adrienn s.k. bíró